EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

26. mai 2005 *

Kohtuasjas C-20/03,

mille esemeks on EÜ artikli 234 alusel Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (Belgia) 17. jaanuari 2003. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 21. jaanuaril 2003, kriminaalmenetluses, milles süüdistatavateks on:

**Marcel Burmanjer,**

**René Alexander Van Der Linden,**

**Anthony De Jong,**

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees P. Jann, kohtunikud A. Rosas (ettekandja), K. Lenaerts, S. von Bahr ja K. Schiemann,

* Kohtumenetluse keel: hollandi.

kohtujurist: P. Léger,
kohtusekretär: vanemametnik M.-F. Contet,

arvestades kirjalikus menetluses ja 29. aprilli 2004. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

— M. Burmanjer, R. A. Van Der Linden ja A. De Jong, esindaja: *advocaat* A. Van Der Graesen,

— Openbaar Ministerie, esindaja: *premier substitut du procureur du Roi* G. Billiouw,

— Belgia valitsus, esindaja: D. Haven,

— Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja: M. van Beek,

olles 16. detsembri 2004. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

**otsuse**

1 Eelotsusetaotlus puudutab EÜ artiklite 28, 39 ja 49 tõlgendamist.

2 Nimetatud taotlus esitati kriminaalasja raames, milles süüdistatavateks on Madalmaade kodanikud M. Burmanjer, R. A. Van Der Linden ja A. De Jong, keda süüdistatakse selles, et nad müüsid ilma eelneva loata Oostendes (Belgia) avalikult kasutataval teel Saksamaa äriühingu Alpina GmbH (edaspidi „Alpina") arvel ajakirjade tellimusi.

## Õiguslik raamistik

3 18. juunil 1995 jõustunud 25. juuni 1993. aasta seadus rändkaubandustegevuse ja avatud turgude korraldamise kohta (*Belgisch Staatsblad*, 30.9.1993, lk 21526; edaspidi „rändkaubandustegevuse seadus") artikli 3 esimene lõik sätestab, et nimetatud tegevuse praktiseerimine „[Belgia] Kuningriigi territooriumil on lubatud ministri või tema poolt volitatud esimese järgu ametniku eelneval loal" ja et „[n]imetatud luba on ajutine, isiklik ja võõrandamatu".

4 Rändkaubandustegevuse seaduse artikli 2 esimene lõik sätestab, et „[r]ändkaubandustegevuse all mõistetakse tarbijale suunatud kaupade igasugust müüki, müügiks pakkumist või müügiks esitlemist, mida viib läbi kaupmees väljaspool tema äriregistris registreeritud tegevuskohta või isik, kellel sellist tegevuskohta ei ole".

5 Nimetatud seaduse artikli 5 punkti 3 kohaselt ei hõlma selle seaduse sätted „ajalehtede ja ajakirjade müük[i], ajalehtede tellimuslepingute sõlmimi[st], tingimusel et tegemist on ettevõtja asukohast kaugemal toimuva regulaarse müügiga kohalikule püsielanikkonnale, [samuti] postimüügi ja [...] müügiga vastavate automaatide kaudu".

6 Vastavalt rändkaubandustegevuse seaduse paragrahvi 13 lõike 1 punktidele 1 ja 3 karistatakse isikuid, kes tegelevad rändkaubandusega ilma vastava eelneva tegevusloata või loas sätestatud tingimusi või keelde rikkudes, vangistuse ja rahalise karistusega või ühega nendest karistustest.

7 Rändkaubandustegevuse seaduse rakendamiseks võeti 3. aprillil 1995 vastu kuninglik otsus (*Belgisch Staatsblad*, 3.4.1995, lk 16398). Otsus sätestab, et rändkaubandustegevuse loas peab asjakohane tegevusala olema sõnaselgelt ära märgitud. Vastav luba kehtib maksimaalselt kuus aastat. Loa omanikul peab see vastava tegevuse praktiseerimise ajal kaasas olema. Nõudmisel tuleb luba esitada politseile, eripolitseile või selle valdkonna üle järelevalvet ja kontrolli teostavatele ametnikele.

## Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

8 M. Burmanjerit, R. A. Van Der Lindenit ja A. De Jongi süüdistati Alpina arvel Oostendes avalikult kasutataval teel ajakirjade tellimuste müügis. Kodukorra artikli 54a alusel Euroopa Kohtu poolt põhikohtuasja pooltele ja Belgia valitsusele esitatud kirjalikele küsimustele antud vastusest tuleneb, et süüdistatavad töötasid Alpina heaks, kuid oma nimel tegutsevate esindajatena ja et nende töö seisnes Madalmaades ja Saksamaal asutatud äriühingute välja antud hollandi- ja saksakeelsete ajakirjade tellimuste müügis rändkaubanduse vormis.

9 A. De Jongil puudus igasugune rändkaubanduse luba. M. Burmanjeri luba nägi ette vaid paberi- ja bürookaupade müügi ning R. A. Van Der Lindeni luba oli antud vaid

koduuksetehingute jaoks. Arvestades, et nimetatud isikud olid rikkunud mitmeid rändkaubandustegevuse seaduse sätteid, alustas Openbaar Ministerie nende suhtes Rechtbank van eerste aanleg te Brugge's kriminaalmenetlust. 8. mail 2002 tegi kohus tagaseljaotsuse, tunnistades nimetatud isikud süüdi rändkaubandusega tegelemises ilma sellekohase eelneva loata.

10 Süüdimõistetud vaidlustasid otsuse, mille tulemusena tühistas Rechtbank van eerste aanleg te Brugge nimetatud otsuse ning asus asja uuesti läbi vaatama.

11 Arvestades, et nende siseriiklike õigusnormide kohaldamiseks, mille alusel süüdistatavaid süüdistatakse, on vajalik teatud ühenduse õiguse sätete tõlgendamine, otsustas Rechtbank van eerste aanleg te Brugge menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kuna huvide eest, mida seadusandja soovib teatud regulatsiooniga kaitsta, saab hea seista ka teiste, leebemate meetmete võtmisega, siis kas rändkaubandustegevuse [...] seaduse [...] artiklid 2, 3, artikli 5 punkt 3 ja artikkel 13 eraldi või koos käsitletuna ning tõlgendatuna selliselt, et Belgia kodanike või teiste [Euroopa Liidu] kodanike poolt Belgias rändkaubanduse vormis ajakirjade tellimuste müümiseks on vajalik vastav ministri või tema poolt volitatud esimese järgu ametniku eelnev tegevusluba ja et nende artiklite kohaselt on vastavate sätete rikkumine süütegu, on vastuolus EÜ artiklitega [28]–[30] [...], [...][39] ja järgnevate artiklitega [...] või [49] ja järgnevate artiklitega [...], arvestades, et nimetatud siseriikliku regulatsioonist tuleneb, et Saksa äriühing, kes Madalmaadest pärit müüjate vahendusel Belgias müüb või soovib müüa ajakirjade tellimusi, on *a priori* kohustatud muretsema sellekohase eelneva ajutise tegevusloa, ning et selle nõude rikkumine on süütegu[?]

2. Kas esimesele küsimusele vastamisel on tähendust asjaolul, et eespool nimetatud [...] seaduse kohaselt ei ole ajalehtede või ajakirjade müügiks või isegi ajalehtede tellimuste müügiks eelnev tegevusluba nõutav [?]"

## Eelotsuse küsimused

12 Eelotsusetaotluse esitanud kohus on oma küsimustega, mida tuleb analüüsida koos, sisuliselt soovinud teada seda, kas siseriiklikud õigusnormid, st rändkaubandustegevuse seaduse sätted, mille kohaselt on riigi territooriumil toimuv ajakirjade tellimuste müük rändkaubanduse vormis ilma sellekohase eelneva tegevusloata süütegu (edaspidi „siseriiklik rändkaubanduse regulatsioon"), on vastuolus EÜ artiklitega 28, 39 või 49.

13 Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsib täpsemalt kehtiva regulatsiooni ja selle eesmärkide proportsionaalsuse kohta, arvestades, et nimetatud kohtu arvates saab huvide eest, mida seadusandja soovib nimetatud regulatsiooniga kaitsta, hea seista ka teiste, leebemate meetmete võtmise teel. Eriti juhib eelotsusetaotluse esitanud kohus tähelepanu asjaolule, et rändkaubandustegevuse seaduse artikli 5 punkti 3 kohaselt ei ole ajalehtede, ajakirjade ja ajalehtede tellimuste regulaarseks müügiks kohalikule püsielanikkonnale eelnev tegevusluba nõutav.

*Euroopa Kohtule esitatud märkused*

14 Euroopa Ühenduste Komisjoni hinnangul tuleb rändkaubandustegevuse regulatsiooni hinnata vaid EÜ artikleid 28–30 silmas pidades. Nimetatud regulatsioon puudutab „müügi ühte meetodit" sellele mõistele 24. novembri 1993. aasta otsusega liidetud kohtuasjades C-267/91 ja C-268/91: Keck ja Mithouard (EKL 1993,

lk I-6097) antud tähenduses ja see võib nimetatud otsuses sätestatud tingimusel EÜ artikli 28 kohaldamisalast välja jääda.

15 Komisjon on seisukohal, et eelotsusetaotluses ei ole piisavalt informatsiooni, et hinnata, kas põhikohtuasja asjaolude puhul on eelnimetatud tingimused täidetud. Ta esitab selle küsimuse kohta siiski mõned hinnangud. Üldjuhul liigub Belgia Kuningriigi turul liikmesriikidest pärit ajakirju palju vähem kui Belgiast endast pärit ajakirju ja tarbijale on palju tuttavamad just viimased. Rändkaubanduse vormis ajakirjade tellimuste müük oleks ideaalne moodus tarbijatele välismaiseid väljaandeid tutvustada ja lihtsustaks ka vastavate tellimuste müüki. Neid argumente silmas pidades ei ole välistatud võimalus, et siseriiklik rändkaubanduse regulatsioon seab teistest liikmesriikidest pärinevate kaupade turulepääsuks enam piiranguid võrreldes kodumaiste kaupadega. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on siiski kontrollida, kas selline on olukord tema menetluses olevas kohtuasjas.

16 Komisjon on seisukohal, et kui eelotsusetaotluse esitanud kohtu arvates EÜ artikkel 28 rändkaubanduse siseriikliku regulatsiooni suhtes kohaldub, siis peaks nimetatud kohus ka tuvastama, kas selline regulatsioon on kehtestatud üldisest huvist lähtuva eesmärgi tõttu 20. veebruari 1979. aasta kohtuasjas 120/78: Rewe-Zentral ehk Cassis de Dijon (EKL 1979, lk 649) tehtud otsusest alguse saanud kohtupraktika tähenduses ja kas nimetatud regulatsioonis on järgitud proportsionaalsuse põhimõtet. Komisjon väidab siinkohal, et on raske mõista, miks rändkaubandustegevuse seadus teeb vahet ühelt poolt rändkaubanduse vormis ajakirjade tellimuste müügil ja teiselt poolt lihtsalt ajalehtede tellimuste müügil.

*Euroopa Kohtu vastus*

17 Selleks, et eelotsusetaotluse esitanud kohtule tarvilik vastus anda, tuleb kindlaks teha EÜ asutamislepingu need artiklid, mida antud põhikohtuasja asjaoludele kohaldada, ja analüüsida siseriiklikku rändkaubanduse regulatsiooni nende artiklite valguses.

18 Esiteks tuleb EÜ artikli 39 kohaldamise küsimuses rõhutada, et M. Burmanjer, R. A. Van Der Linden ja A. De Jong tegutsesid Alpina arvel, kuid oma nimel tegutsevate esindajatena. Osutatavate teenuste eest maksis nimetatud äriühing neile komisjonitasu.

19 Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale on põhiline töösuhte iseloomustav tunnus see, et isik täidab teatud aja jooksul teise isiku heaks ja tema alluvuses ülesandeid, mille eest ta saab tasu (vt eelkõige 3. juuli 1986. aasta otsus kohtuasjas 66/85: Lawrie-Blum, EKL 1986, lk 2121, punktid 16 ja 17; 12. mai 1998. aasta otsus kohtuasjas C-85/96: Martínez Sala, EKL 1998, lk I-2691, punkt 32, ja 31. mai 2001. aasta otsus kohtuasjas C-43/99: Leclere ja Deaconescu, EKL 2001, lk I-4265, punkt 55). Seega tuleb asuda seisukohale, et viidatud kohtupraktika tähenduses ei esinenud põhikohtuasjas Alpina ja süüdistatavate vahel töösuhet.

20 Seetõttu ei kuulu EÜ artikkel 39 eelotsusetaotluse esitanud kohtu menetluses olevas asjas kohaldamisele.

21 Teiseks tuleb EÜ artikli 28 kohaldatavuse küsimuses meeles pidada seda, et rändkaubandustegevuse seaduse artikli 2 esimene lõik hõlmab igasugust tarbijatele suunatud kaupade müüki, müügiks pakkumist või müügiks esitlemist, mida viib läbi kaupmees väljaspool tema äriregistris registreeritud tegevuskohta või isik, kellel sellist tegevuskohta ei ole. Mis puutub täpsemalt asjas võimalikult kohaldatavasse siseriiklikku rändkaubanduse regulatsiooni, siis reguleerib see ajakirjade tellimuste müügi ühte kindlat viisi — nimelt nende turustamist rändkaubanduse vormis. Vaidlustatud ei ole nimetatud ajakirjade käsitlemist kaubana. Põhikohtuasjas sai kohtumenetlus alguse olukorra tõttu, kus Saksamaa äriühing Belgias müüs või soovis müüa oma nimel tegutsevate Madalmaade kodanikest vahendajate kaudu Madalmaades ja Saksamaal asutatud äriühingute välja antud ajakirjade tellimusi.

22 Eeltoodud asjaolusid arvestades tuleb asuda seisukohale, et kaupade vaba liikumise reeglid kohalduvad siseriiklikule rändkaubanduse regulatsioonile. Euroopa Kohus on varasemalt arvamust avaldanud mitmete turustamise meetodeid puudutavate siseriiklike õigusnormide vastavuse suhtes EÜ artiklitele 28-30 (vt eelkõige 16. mai 1989. aasta otsus kohtuasjas 382/87: Buet ja EBS, EKL 1989, lk 1235, punktid 7–9; 30. aprilli 1991. aasta otsus kohtuasjas C-239/90: Boscher, EKL 1991, lk I-2023, punktid 13–21; 13. jaanuari 2000. aasta otsus kohtuasjas C-254/98: TK-Heimdienst, EKL 2000, lk I-151, punktid 29–31, ja 25. märtsi 2004. aasta otsus kohtuasjas C-71/02: Karner, EKL 2004, lk I-3025, punkt 39).

23 Selleks, et kindlaks teha, kas EÜ artiklis 28 sätestatud keeld hõlmab nimetatud regulatsiooni, tuleb meeles pidada, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale peab liikmesriikide iga kaubandust puudutavat regulatsiooni, mis otse või kaudselt, tegelikult või potentsiaalselt, võib takistada ühendusesisest kaubandust, vaatlema koguselise piiranguga samaväärse toimega meetmetena ning see on seetõttu nimetatud artikli alusel keelatud (vt eelkõige 11. juuli 1974. aasta otsus kohtuasjas 8/74: Dassonville, EKL 1974, lk 837, punkt 5; 19. juuni 2003. aasta otsus kohtuasjas C-420/01: komisjon *v.* Itaalia, EKL 2003, lk I-6445, punkt 25, ja eespool viidatud kohtuotsus Karner, punkt 36).

24 Euroopa Kohus on aga eespool viidatud kohtuotsuse Keck ja Mithouard punktis 16 täpsustanud, et siseriiklikud õigusnormid, mis piiravad või keelavad teatud müügimeetodid ning mida esiteks kohaldatakse kõigi asjaomaste liikmesriigis tegutsevate ettevõtjate suhtes ja mis teiseks mõjutavad õiguslikult ja faktiliselt ühtemoodi kodumaiste ja teistest liikmesriikidest pärit toodete turustamist, ei takista otse või kaudselt, tegelikult või potentsiaalselt, liikmesriikide vahelist kaubandust eespool viidatud kohtuotsusega Dassonville antud tähenduses.

25 Hiljemgi on Euroopa Kohus andnud hinnanguid õigusnormidele, mis puudutavad müügi erinevaid meetodeid eelnevalt viidatud kohtuotsusega Keck ja Mithouard antud tähenduses, eriti teatud turustamise meetodeid käsitlevatele sätetele

(vt eelkõige 15. detsembri 1993. aasta otsus kohtuasjas C-292/92: Hünermund jt, EKL 1993, lk I-6787, punktid 21 ja 22; 2. juuni 1994. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-401/92 ja C-402/92: Tankstation 't Heukske ja Boermans, EKL 1994, lk I-2199, punktid 12–14, ja eespool viidatud kohtuotsus TK-Heimdienst, punkt 24).

26 Nii nagu see tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktist 21, puudutab siseriiklik rändkaubanduse regulatsioon üht kauba turustamise meetodit. On selge, et vastava regulatsiooni eesmärk ei ole reguleerida liikmesriikide vahelist kaubandust. Sellegipoolest võib see regulatsioon EÜ artiklis 28 sätestatud keelu alt välja jääda üksnes juhul, kui on täidetud käesoleva otsuse punktis 24 nimetatud kaks tingimust.

27 Mis puudutab esimest nimetatud tingimustest, siis tuleneb eelotsusetaotluse esitanud kohtu otsusest ja Euroopa Kohtule Belgia valitsuse esitatud märkustest, et eelneva tegevusloa menetlus kohaldub ilma asjassepuutuvate kaupade päritolul vahet tegemata kõigi Belgias sellel tegevusalal praktiseerivate isikute suhtes ja et rändkaubandustegevusele on võrdne juurdepääs nii kohalikel elanikel kui ka teiste liikmesriikide kodanikel.

28 Neid asjaolusid arvestades tuleb asuda seisukohale, et põhikohtuasjas on täidetud eelnimetatud kohtuotsusega Keck ja Mithouard paikapandud esimene tingimus.

29 Mis puudutab teist tingimust, siis tuleb siinkohal märkida, et siseriiklik rändkaubanduse regulatsioon ei sätesta teatud kauba, mis on liikmesriiki seaduslikult müügile paisatud, teatud müügimeetodi absoluutset keeldu. Nimetatud regulatsioon piirdub ilma eelneva vastava tegevusloata ajakirjade tellimuste rändkaubanduse vormis müügi käsitlemisega süüteona ja seda Belgia valitsuse väidete kohaselt

tarbijate huvide kaitsest lähtuvalt. Lisaks sellele ei ole regulatsiooniga hõlmatud kõik rändkaubanduse vormis müüdavad tellimused. Belgia valitsuse arvates ei ole spetsiifilise regulatsiooni vajadust ei iga-aastastel laatadel ja messidel toimuva ajakirjade tellimuste müügil ega ajalehtede tellimuste müügil, kui on tegemist kohalikule püsielanikkonnale pakutava regulaarse teenusega.

30 On selge, et siseriikliku regulatsiooniga, nagu seda on rändkaubandusega seotud regulatsioon, saab vastavas liikmesriigis põhimõtteliselt piirata asjassepuutuvate kaupade müügi kogumäära ning selle tagajärjel vähendada ka teistest liikmesriikidest pärinevate kaupade müügi mahtu. Vaieldamatult võib tellimuste müük rändkaubanduse vormis osutuda heaks mooduseks tutvustada tarbijatele erineva päritoluga ajakirju. Komisjoni arvates on viimane seisukoht tõestamist leidnud eriti välismaiste ajakirjade osas.

31 Siiski ei saa Euroopa Kohus talle teadaoleva informatsiooni põhjal kindlaks teha, kas Belgia siseriiklik rändkaubanduse regulatsioon mõjutab teistest liikmesriikidest pärinevate kaupade turustamist olulisemalt võrreldes Belgiast endast pärinevate kaupade turustamisega. Samas nähtub toimikus sisalduvatest Euroopa Kohtule esitatud materjalidest, et isegi kui nimetatud regulatsioon sellist mõju avaldaks, oleks see liiga vähetähtis ja juhuslik, et liikmesriikide vahelist kaubandust takistada või muul viisil häirida.

32 Antud tingimustel tuleb eelotsusetaotluse esitanud kohtul, kes põhikohtuasja arutab ja kes vastutab tulevase kohtuotsuse langetamise eest, kindlaks teha, kas arvestades põhikohtuasja asjaolusid ja seda eriti käesoleva kohtuotsuse punktides 29–31 toodud seisukohti silmas pidades, on siseriikliku õiguse kohaldamisel tagatud, et siseriiklik rändkaubanduse regulatsioon mõjutab õiguslikult ja faktiliselt ühetaoliselt nii

kodumaiste kui ka teistest liikmesriikidest pärinevate kaupade turustamist. Juhul kui see mõju ei ole ühetaoline, tuleks eelotsusetaotluse esitanud kohtul kindlaks teha, kas nimetatud regulatsioon on põhjendatud tulenevalt üldisest huvist lähtuvast eesmärgist eespool viidatud kohtuotsuse Cassis de Dijon tähenduses ja kas nimetatud eesmärki arvestades on vastav regulatsioon proportsionaalne.

33 Kolmandaks, mis puutub EÜ artikli 49 kohaldamisse, siis tuleb siinkohal meeles pidada juba käesoleva kohtuotsuse punktis 21 öeldut, et siseriiklik rändkaubanduse regulatsioon puudutab kindlat liiki kaupade turustamise tingimusi. Vastavalt Euroopa Kohtu praktikale on sellisele regulatsioonile kohaldatavad põhimõtteliselt EÜ asutamislepingu kaupade vaba liikumise sätted, mitte teenuste osutamise vabaduse sätted (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Boscher, punktid 8-10).

34 Samas ei ole välistatud, et teatud kauba müügiga võib kaasneda „teenuste" aspekte sisaldav tegevus. Sellest asjaolust üksi aga ei piisa, et majandustegevust, nagu seda on põhikohtuasjas kõnealuseks olev müük rändkaubanduse vormis, käsitleda „teenuse osutamisena" EÜ artikli 49 mõttes. Igal üksikjuhul tuleb kindlaks teha, kas teenuse osutamise aspektil on võrreldes kaupade vaba liikumise aspektiga täiesti teisejärguline tähendus või ei. Võrreldes teenuste osutamise vabaduse aspektiga on antud põhikohtuasja asjaoludel ülekaalukam kaupade vaba liikumise aspekt.

35 Vastavalt väljakujunenud asjakohasele kohtupraktikale hindab Euroopa Kohus juhul, kui siseriiklik meede mõjutab nii kaupade vaba liikumist kui ka teenuste osutamise vabadust, vastavat meedet põhimõtteliselt ainult seoses ühega neist kahest põhivabadusest, tingimusel et üks neist vabadustest on teise suhtes täiesti

teisejärgulise tähendusega ja neid on võimalik käsitleda koos (vt selle kohta 24. märtsi 1994. aasta otsus kohtuasjas C-275/92: Schindler, EKL 1994, lk I-1039, punkt 22; 22. jaanuari 2002. aasta otsus kohtuasjas C-390/99: Canal Satélite Digital, EKL 2002, lk I-607, punkt 31, ja eespool viidatud kohtuotsus Karner, punkt 46).

36 Arvestades neid asjaolusid, ei tule siseriiklikku rändkaubanduse regulatsiooni EÜ artikli 49 seisukohast hinnata.

37 Arvestades kõiki ülaltoodud seisukohti kogumis, tuleb Euroopa Kohtule esitatud küsimustele vastata alljärgnevalt:

— EÜ artikliga 28 ei ole vastuolus siseriiklik regulatsioon, mille kohaselt liikmesriik käsitleb süüteona tema territooriumil ajakirjade tellimuste müüki rändkaubanduse vormis eelneva sellekohase tegevusloata, tingimusel et vastavat regulatsiooni kohaldatakse kaupade päritolul vahet tegemata kõikide sellel territooriumil vastaval tegevusalal praktiseerivate isikute suhtes ja see regulatsioon mõjutab õiguslikult ja faktiliselt ühetaoliselt nii sellest liikmesriigist kui ka teistest liikmesriikidest pärit kaupade turustamist.

— Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on põhikohtuasja asjaolusid arvestades kindlaks teha, kas siseriikliku õiguse kohaldamisel on tagatud, et nimetatud regulatsioon mõjutab õiguslikult ja faktiliselt ühetaoliselt nii kodumaiste kui ka teistest liikmesriikidest pärit kaupade turustamist ja juhul, kui see mõju ei ole ühetaoline, siis kindlaks teha, kas kõnealune regulatsioon on põhjendatud tulenevalt üldisest huvist lähtuvast eesmärgist sellele mõistele Euroopa Kohtu praktikas antud tähenduses ning kas seatud eesmärki arvestades on see regulatsioon proportsionaalne.

## Kohtukulud

38 Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, v.a poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

**EÜ artikliga 28 ei ole vastuolus siseriiklik regulatsioon, mille kohaselt liikmesriik käsitleb süüteona tema territooriumil ajakirjade tellimuste müüki rändkaubanduse vormis eelneva sellekohase tegevusloata, tingimusel et vastavat regulatsiooni kohaldatakse kaupade päritolul vahet tegemata kõikide sellel territooriumil vastaval tegevusalal praktiseerivate isikute suhtes ja see regulatsioon mõjutab õiguslikult ja faktiliselt ühetaoliselt nii sellest liikmesriigist kui ka teistest liikmesriikidest pärit kaupade turustamist.**

**Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on põhikohtuasja asjaolusid arvestades kindlaks teha, kas siseriikliku õiguse kohaldamisel on tagatud, et nimetatud regulatsioon mõjutab õiguslikult ja faktiliselt ühetaoliselt nii kodumaiste kui ka teistest liikmesriikidest pärit kaupade turustamist ja juhul, kui see mõju ei ole ühetaoline, siis kindlaks teha, kas kõnealune regulatsioon on põhjendatud tulenevalt üldisest huvist lähtuvast eesmärgist sellele mõistele Euroopa Kohtu praktikas antud tähenduses ning kas seatud eesmärki arvestades on see regulatsioon proportsionaalne.**

Allkirjad